

[Ole Bjørn Kraft.]

kunne finde Sted, uden at Sagen kom til Drøftelse i Rigsdagen, saaledes at Meningerne derigennem kunde finde Udtryk.

Det fremgaar af den Diskussion, som har været ført her i Dag, at Undervisningsministeren statsretligt har været fuldstændig berettiget til at foretage de Forberedelser, han har foretaget, og at han ogsaa statsretligt har været berettiget til, hvis han ønskede det, at gennemføre en Reform som den, der her er Tale om. Men samtidig synes jeg, det maa staa alle klart, at det naturlige for en Undervisningsminister i en Mindretalsregering i en Sag som denne maa være at søge Orientering om, hvorledes Stillingen er i Rigsdagen, thi det vilde være urigtigt, om Ministeren paa nogen Maade løb den Risiko at gennemføre en Foranstaltning, om hvilken han ikke havde fuldstændig Sikkerhed for, at den havde et Flertal bag sig i Rigsdagen. Jeg har derfor med Tilfredshed hørt den højtærede Undervisningsminister udtale sig, som han har gjort, idet han fra denne Talerstol har sagt, at det oprindeligt var hans Hensigt at henvende sig til Partiernes Formænd for at orientere dem om sine Planer. Herigennem kunde Ministeren naturligvis ogsaa faa Oplysning om, hvorledes Stillingen inden for de forskellige Partier var over for de Planer, han her havde. Sagen udviklede sig paa en saadan Maade, at en Offentliggørelse i Pressen kom bag paa Ministeren, og siden den Tid har han ikke fundet nogen Lejlighed eller Anledning til at søge den Forhandling med Rigsdagens Partiernes Formænd, som han tidligere havde ønsket at føre. Det er ikke helt let at forstaa, hvorfor Ministeren ikke kunde søge denne Forhandling samtidig med, at han fortsatte sit Arbejde med denne Sag. Men Undervisningsministeren har ogsaa just nu tydeligt og klart udtalt over for Tinget, at han ikke statsretligt er i Stand til at foretage en Handling, der kan føre Sagen frem over for Tinget, men at han til enhver Tid vil være rede til at give Tinget Oplysninger og til gennem en Forhandling under den ene eller den anden Form at orientere sig om, hvorledes Stillingen er her i Tinget, saaledes at der ikke derigennem sker noget Indgreb i Ministerens Bemyndigelse eller i hans Rettigheder, men saaledes at han faar Lejlighed til at skabe sig den Sikkerhed, som jeg er overbevist om at han ønsker i lige saa høj Grad, som det vil være naturligt for Medlemmer af Tinget at ønske en saadan Sikkerhed tilvejebragt.

For at imødekomme de Synspunkter,

som er ført frem af den ærede Ordfører for Forespørgerne (Knud Kristensen), og for at imødekomme de Synspunkter, som Undervisningsministeren under Forhandlingen har givet Udtryk for, skal jeg tillade mig at stille følgende Forslag om Overgang til Dagsordenen:

„Idet Folketinget beslutter at nedsætte et Udvalg paa 15 Medlemmer til at modtage Oplysninger af Undervisningsministeren angaaende de nærmere Enkeltheder i den af ham bebudede Bekendtgørelse om Retskrivningen og til Orientering for Ministeren om Rigsdagens Opfattelse, gaar det over til Dagsordenen.“

Formanden: Der er nu stillet følgende Forslag om Overgang til Dagsordenen:

„Idet Folketinget beslutter at nedsætte et Udvalg paa 15 Medlemmer til at modtage Oplysninger af Undervisningsministeren angaaende de nærmere Enkeltheder i den af ham bebudede Bekendtgørelse om Retskrivningen og til Orientering for Ministeren om Rigsdagens Opfattelse, gaar det over til Dagsordenen.“

Undervisningsministeren (Hartwig Frisch): Jeg vil gerne om den foreslaaede Dagsorden udtale, at den er mig meget kærkommen. Den løser dette Problem paa en Maade, der netop set fra Administrationens Side ikke kan være heldigere. Vi vil nu faa Lejlighed til paa det Tidspunkt, da Bekendtgørelsen er udarbejdet, at forelægge den for de Medlemmer af denne Sal, der bliver sat ind i det paagældende Udvalg.

Dog vil jeg, da jeg har Ordet, lige tilføje over for det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, der undrede sig over, at jeg ikke bagefter Offentliggørelsen havde sammenkaldt Partiformændene, at der er to Omstændigheder, som gør det klart. For det første plejer saadanne Henvendelser til Partiformændene at ske paa et Tidspunkt, da en Sag endnu ikke er kommet til Offentlighedens Kendskab. Jeg har i hvert Fald efter mine Erfaringer som Partiformand ikke oplevet, at man, naar en Sag først er blevet fuldt offentlig, kommer med en fortrolig Henvendelse. Det kunde dog endda være, man kunde sige, at det var fornødent, men da jeg — jeg tror, det var ganske kort efter — blev stillet over for Venstres Forespørgsel, maatte jeg erkende, at saa var der i hvert Fald slet ingen Mening i at søge den Vej, saa vidste man — derfor begyndte jeg med at sige, at Forespørgselen var mig kærkommen —, at man vilde